

V.

Пъйчо и Дуньо паднали този път у най-добрия и най-имотенъ папукчия — чорбаджи Никола. Той ималъ тройно повече чираци, които гледалъ и типлѣлъ като свои деца. Скоро обикналъ работливитѣ и сръчни Пъйчо и Дуньо. За примѣръ все тѣхъ сочилъ. И вѣра голѣма имъ ималъ, та ги настанилъ въ къщата си да спятъ и все тѣхъ прашалъ, кое за стока, кое пари да занесатъ или получатъ.

Между чирацитѣ на майсторъ Никола имало едно гърче. Йорго го викали. То било много хитро.

Когато баба Николица въ блаженъ день или въ празникъ прашала гостба съ мръвки, гърчето хитро прегъвало лъжицата си и майсторски присѣгало ту предъ този, ту предъ онзи, закачало мръвка следъ мръвка и току заваряло:

— Я гледай какъвъ късметъ! Вижъ ти какъвъ късметъ!

Забелязали това Дуньо и Пъйчо. Веднажъ-дважъ претърпѣли. Алъ единъ път, когато гърчето присегнало предъ Дуня, хитро измъкнало мръвката предъ него и рекло: „Гледай ти какъвъ късметъ“, Дуньо се надигналъ на колѣно, завъртѣлъ му единъ юнашки шамаръ и казалъ:

— Я гледай каква хата!

Гърчето се разревало и скочило да се бие, ала Пъйчо го грабналъ съ два прѣста за врата и съ единъ ритникъ го изхвърлилъ вънъ.

*

До папукчийницата на Никола чорбаджи ималъ бакалница Поликсенъ гъркѣтъ. Отъ него всички чираци отъ папукчийската чаршия си купували на вѣра халва, каба шекеръ, леблебии, смокини. Въ сѣбота, когато получавали надницитѣ си, тѣ плащали направения борчъ. И Дуньо и Пъйчо си пазарявали отъ него.

Веднажъ Дуньо и Пъйчо остана-